

Alsinoideae	- Cerastium arvense (akkerhoornbloem)
Ranunculaceae	- Ranunculus bulbosus (knolboterbloem) Ranunculus repens (kruipende boterbloem)
Papaveraceae	- Papaver rhoeas (klaproos)
Cruciferae	- Arabis hirsuta (ruige scheefkelk) Cardamine hirsuta (kleine veldkers) Erophila verna (vroegeling) Capsella bursa-pastoris (herderstasje)
Violaceae	- Viola tricolore (driekleurig viooltje)

Deze lijst omvat ruim 120 inheemse wilde plantensoorten, welke in 1983 op het terreintje aanwezig waren. Door vandalisme ging helaas een gedeelte van de beplanting verloren.

Het is mogelijk dat de lijst voor 1984 er weer anders uit zal zien. Dit heeft te maken met de weersomstandigheden, de natuurlijke successie van de plantenwereld, de uitloging van het terreintje, etc.

Maar dit maakt het des te boeiender, de vegetatie te blijven inventariseren. De aanwezigheid van zoveel wilde plantensoorten bij elkaar, waaronder zeer zeldzame of in de onmiddellijke omgeving niet meer voorkomende soorten, maakt een gang naar het Willem Alexanderpark zeker de moeite waard. We hopen dat de planten in het tuintje voor het Jan Verwey Centrum net zo goed zullen gedijen!

Coby van Dijk

Het was mogelijk dit stukje samen te stellen aan de hand van een verslag dat de heer Dieleman vorig jaar naar de gemeente toestuurde en waarvan mij een kopie ter hand werd gesteld.

Coby

- - - - -

Opnieuw De Ruigenhoek

In Strandloper nr. 3 van 1981 schreef Jelle van Dijk een stukje over het botanisch merkwaardige terreintje bij de Ruigenhoek. Ik heb dat toen ont-houden en ben er het jaar daarop ook eens gaan kijken. Er was op dat moment niet veel te beleven, zodat het uit mijn gedachten verdween.

In 1983 heb ik daar twee heren uit Amsterdam ontmoet, die in het stukje ge-ïnteresseerd waren, en mede door hun toedoen ben ik dit terreintje weer gaan bekijken. Het bleef niet bij één bezoek.

De planten die in het artikeltje genoemd werden, waren niet allemaal terug te vinden, maar er waren wel een aantal nieuwe merkwaardige planten bijge-komen. Hieronder volgt een lijstje:

Slanke mantelanjer	Tunica profilera
Karhuizer anjer	Dianthus Carthusianorum
Kleine ruit	Thalictium minus
Algerijns kaasjeskruid	Malva mauritanica
Mottenkruid	Verbascum blattaria
Kalkbedstro	Asperula cynanchica
Knikkende silene	Silene nutans

Verder vond ik er tevens twee niet te determineren leeuwebeksoorten; aan de achterzijde van het hellinkje stond Gestippeld zonneroosje (*Helianthemum chamaecistus*), Grasklokje, Zandblauwtje en St.Janskruid. In de berm voor de helling kon nog Ringelwikke, Kegelsilene, Gestreepte klaver en Liggende klaver gevonden worden.

In eerder genoemd artikeltje wordt gemeld dat er aanwijzingen zijn dat iemand uit Lisse regelmatig zaad op deze plaats uitstrooit.

Het lijkt me dan iemand te zijn die wel verstand van zaken heeft. Ook ben ik benieuwd hoe zo iemand aan zaad van b.v. Kalkbedstro komt. Misschien verzameld in het buitenland?

Bij de determinatie van het Algerijns kaasjeskruid vonden we twee verschillende bladvormen, waarvan de éne in de richting van het Muskuskaasjeskruid ging. Er klopte evenwel iets niet in de bladbehang en de zaadvorm. Dit jaar, 1984 zal ik de gang van zaken er weer volgen.

Roel Treke.

- - - - -

Ik heb bovenstaand stukje via de jeugdclub ontvangen. Er stond geen naam onder, maar ik meende het handschrift van Roel erin te herkennen. Als ik het mis heb, hoor ik het wel!

In ieder geval bedankt voor een bijdrage uit de jeugdclub. Ik houd me aanbevolen!

Coby

- - - - -

Over twee (verdwenen) interessante terreintjes

"er waren eens..... "

Dit is de aanhef van veel sprookjes, en dit is ook van toepassing op deze terreintjes. Het waren geen "natuurlijke" gebiedjes, maar ontstaan door menselijk gedoe. Zoals ze ontstaan zijn, zijn ze ook weer verdwenen. Op beide stukken grond is de flora nu geheel vernield.

Het ene terrein ligt ten zuiden van Sassenheim, even voorbij het wegrestaurant "De Uiver" en het andere terrein ligt aan de noordkant van Lisse achter de watertoren.

I. Het terrein bij "De Uiver"

De bollengronden moeten van tijd tot tijd ververst worden. Dit gebeurde door de grond steeds dieper om te spitten of te delven. Elke keer als deze grondbewerking werd toegepast, werd er dieper gespit: de bovenste grond werd naar onderen gewerkt en de verse grond naar boven. Bij deze grondbewerking ging men soms wel tot twee meter diep. In het kader van de werkverschaffing is het diepdelven ook op het stuk terrein bij De Uiver toegepast. Na de bewerking van het stuk grond, bleek het echter geheel ongeschikt te zijn voor cultuurgrond. Bij navraag aan het Laboratorium voor Bloembollenonderzoek, bleek dat de samenstelling van de korrelgrootte van het zand zodanig is, dat de grond tijdens nat weer dichtslemt. Zand van gelijke korrelgrootte laat gemakkelijk water door, omdat er tussen de korrels altijd ruimte blijft. Wanneer deze ruimten opgevuld worden door kleinere korrels en de ruimten die dan nog overblijven door nóg fijner materiaal, dan slaat bij regen de grond dicht en kan het water niet meer wegzakken. Het zuurstofgehalte in zulke dichte grond is laag en omdat wortels van planten zuurstof nodig hebben, is deze voor veel planten ongeschikt. Sinds de tweede wereldoorlog is dit terrein niet meer in gebruik geweest als cultuurland. Jarenlang werden er door een palenhandel heipalen opgeslagen.